

ÎMPREUNĂ pelerini pe strada spre MADRID 2011 Itinerariu spiritual în tovărășia tinerilor sfinți din AC

Etapa a VI-a (Noiembrie 2010)

SĂ MEDITĂM

Luca 23,35-43 • **ÎȚI MULȚUMIM PENTRU CĂ AI VENIT ÎN MIJLOCUL NOSTRU ÎN EUHARISTIE;
PREZENTA TA, JERTFA TA ȘI CINA TA NE INVITĂ MEREU SĂ NE UNIM CU TINE**

„Poporul stătea acolo și privea. Fruntașii își băteau joc de Isus, și ziceau: «Pe alții i-a mântuit; să Se mântuiască pe Sine însuși, dacă este El Hristosul, Alesul lui Dumnezeu». Ostașii, de asemenea, își băteau joc de El; se apropiau, Îi dădeau oțet, și-I ziceau: «Dacă ești Tu Împăratul Iudeilor, mântuiește-Te pe Tine însuși!». Deasupra Lui era scris cu litere grecești, latinești și evreiești: «Acesta este Împăratul Iudeilor».

Unul din tâlharii răstigniți Îl batjocorea, și zicea: «Nu ești Tu Hristosul? mântuiește-Te pe Tine însuși, și mântuiește-ne și pe noi!». Dar celălalt l-a înfruntat, și i-a zis: «Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut nici un rău». Și i-a zis lui Isus: «Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta!». Isus a răspuns: «Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai».

Cât de ușor și odios este să ne gândim, direct sau indirect, că de fapt cel care suferă și-a cam căutat-o cu lumânarea, că este direct responsabil dacă se află în acea situație; la fel de ușor este și să-l sfidezi (dacă mai deunăzi a ieșit învingător) și să-l pui să-și demonstreze tăria, în toiul suferinței, dacă mai e capabil. În schimb cât este de greu să fim părtași la soarta celui care este biruit și răpus. Tuturor ne place să stăm de partea câștigătorilor...

Isus, pe cruce, este mut în fața provocării, însă rostește un cuvânt, un cuvânt de milostivire, doar în fața căutării comuniunii, față de cel care este capabil să treacă de partea sa de învins și sărac. Tâlharul de alături trece de acest nivel: este conștient că nu este nici măcar la înălțimea de a fi alături de Isus, demonstrând faptul că este și mai învins, și mai nevoieș și mai nedrept, care nu merită nimic, spre diferență de El. Iar Isus îi vorbește lui, doar lui.

În realitatea crucii, Isus își oferă întreaga viață pentru a deveni pâine frântă pentru foamea noastră, sânge vărsat pentru setea noastră: acesta este începutul și puterea oricărui act adevărat de empatie și comuniune. Fără această Euharistie care se naște din cruce nici unul din noi nu este cu adevărat capabil să se alăture celui care suferă, să trăiască o adevărată comuniune cu săracii, amintindu-ne că în fața oricărei cruci noi suntem întotdeauna și numai doar tâlharul cel bun iar săracul este Isus; nu avem nici un merit împărțind suferința mântuitoare, și nu suntem noi cei care-i ajutăm pe ceilalți. Aceasta este adevărata comuniune, după Isus.

ÎN TOVĂRĂȘIA TINERILOR SFINȚI

FERICITA PIERINA MOROSINI

Scurtă biografie

Pierina Morosini s-a născut în Fiobbo, o fragment mic din Albino, regiunea Bergamo, în data de 7 ianuarie 1931. Încă din anul 1942 a făcut parte din Tinerimea Feminină a Acțiunii Catolice, trecând și îndeplinind toți pașii: simpatizantă, aspirantă și în cele din urmă membră deplină. Întreaga sa viață a fost profund bazată pe credință: toate gesturile, intențiile și fiecare zi în parte au fost inspirate din legătura puternică pe care a avut-o cu Isus și Maria: rugăciunea de dimineață, împărțășirea zilnică și reculegerea sunt ingredientele principale ale scurtei sale existențe pământești.

S-a înscris și a absolvit o școală de croitorie, angajându-se ca și croitoreasă, iar anul 1946, la vârsta de cincisprezece ani, a fost angajată la marea fabrică de prelucrare a bumbacului Honegger din Albino, la trei ore de mers pe jos de acasă, timp în care recita rozariul. La muncă, Pierina s-a evidențiat prin amabilitate și corectitudine, însă retrasă față de colege, comportament stimat și plăcut tuturor. Între 25 și 30 iunie a anului 1947, cu ocazia canonizării Mariei Goretti, a plecat la Roma într-un pelerinaj: a fost o experiență care a impresionat-o în mod decisiv. Unei tovarășe de călătorie i-a relatat: „Aș vrea să fiu ca ea”. În același an, Pierina a depus în secret voturile de sărăcie, castitate și ascultare. A murit la vârsta de douăzeci și șase de ani, în data de 6 aprilie a anului 1957, în timp ce se întorcea acasă de la fabrica de confecții. O piatră însângerată jos, lângă corpul său neînsuflit, mărturisește agresiunea unui tânăr care a încercat să o violeze.

„Micul regulament zilnic” al Pierinei:

1. Mă voi trezi din timp, fără să lenevesc și, îmbrăcându-mă cu modestie, îi voi oferi ziua lui Isus prin mâinile Preacuratei Fecioare Maria.
2. Rugăciunea de dimineață, sfânta Liturghie și, pe cât posibil, Împărtășania zilnică.
3. Meditație de cel puțin cinci minute; reculegere, iubire, propuneri practice pentru ziua respectivă.
4. Acasă, mă voi implica cu dedicație și seninătate maxime în treburile casnice și în munca mea.
5. La sunetul trecerii fiecărei ore mă voi gândi la Isus și Maria prin intermediul unei rugăciuni spontane sau printr-o privire de iubire.
6. Fiecare acțiune a mea va fi făcută în uniune cu Maria și, în chestiile contrare, mă voi abandona precum o fetiță spre sânul matern, invocând ajutorul său și acela al dragului meu înger păzitor.
7. Voi recita cel puțin un rozariu, după posibilitățile mele.
8. În fiecare zi mă voi strădui să-i ofer Preacuratei Fecioare Maria o „floare” parfumată și ascunsă (mortificare a vorbirii, a văzului, a gustului, mai ales a voinței).
9. Niciodată nu mă voi pune la masă fără să fi spus o mică rugăciune, și nici nu mă voi ridica de la masă fără să fi renunțat la vre-o înghițitură gustoasă.
10. Mă voi strădui întotdeauna să zâmbesc tuturor și să renunț cu amabilitate în favoarea părerii celorlalți, în special în favoarea părinților și a superiorilor mei.
11. Voi fi foarte atentă și voi fi modestă în îmbrăcăminte, în șederea pe scaun și în pășire; cu nimeni nu-mi voi permite gesturi sau cuvinte ușurate.
12. Înainte de a mă culca, după posibilități, voi citi puținică lectură spirituală și-mi voi scrie darea de seamă a cercetării conștiinței; mai apoi, după recitarea rugăciunii de seară, voi adormi gândindu-mă la Împărtășania de mâine sau la ceva bun.

Nota Bene – Îmi propun ca toate acestea să le pun în practică cu credință, cu iubire și cu bucurie, însă fără prea multă îngrijorare; întotdeauna gata să omit sau să întrerup oarecare devoțiune atunci când ascultarea față de superiori sau față de obligațiile mele o cer, fiind sigură că Maicii Domnului îi place mai degrabă oferta inimii și a voinței mele în toate împrejurările vieții.

Adresându-se unei tovarășe în pelerinajul la Roma: „Nu lua această mâncare dacă nu-ți place; Domnul nu ne cere imposibilul”.

O tânără aidoma nouă

„Crescută într-un ambient de viață întruchipat în familie, Fericita Morosini l-a urmat pe Christos cel sărac și umil în îngrijirea zilnică a numeroșilor frațiori. Dându-și seama că «putea să fie sfântă și fără a intra în convent», s-a dăruit cu iubire spre viața parohială, Acțiunii Catolice și apostolatului vocațiilor. Rugăciunea personală, participarea zilnică la sfânta Liturghie și îndrumarea spirituală au ajutat-o să înțeleagă voia Domnului și așteptările fraților, să-și maturizeze hotărârea de a se consacra în secret Domnului în lume.

Pentru mai bine de zece ani a trăit greutățile și bucuriile într-o fabrică de bumbac din zonă, lucrând în ture și mergând mereu pe jos. Colegele dau mărturie despre loialitatea sa la serviciu, despre amabilitatea, discreția și stima de care s-a bucurat ca femeie și creștină laică. Tocmai pe drumul spre casă, cu treizeci de ani în urmă, s-a desăvârșit martiriul său, consecință extremă a coerenței creștine. Pașii săi nu s-au oprit ci continuă să marcheze calea luminoasă pentru cei care simt chemarea pentru provocările evanghelice”.

Ioan Paul II, *Omelia la Beatificarea Pierinei Morosini*, 4 octombrie 1987